

REVĂRSĂTURILE ZORILOR

15 AUGUST

NUMĂRUL 16

REVĂRSATUL ZORILOR

Viena

15 August 1931

No. 16

Estera și Mardoheu

„Urși răul voi ceice iubiți pe Domnul! El păzește sufletele credincioșilor lui, și-i izbăvește din mâna celor răi.” — Psalm 97 : 10.

Partea I-a

IHOVA ține ascunse în modul său binevăzut hotărârile sale până ce le sosește timpul stabilit, pentru descoperirea lor. Pe acestea nimeni nu le poate înțelege mai de vreme. Voința sa cu privire la omenire este depusă în cuvântul său, și adeseori în cuvinte atât de tainuite, pe cari nimeni nu le poate citi. Însă la timpuri anumite permite să se împlinescă astfel de evenimente, cari împlinesc cuvintele acestea tainuite, și după aceea le face acestea cunoscute celor ce-l iubesc.

Dumnezeu a lăsat Biblia să se scrie prin oamenii sfinți ai evului vechiu, și aceștia au scris sub conducerea spiritului sfânt. Din această pricină Biblia este cuvântul său, adevărul. Deoarece Dumnezeu a îngrijit scrierea Sfintei Scripturi, trebuie să recunoaștem și aceea că a îngrijit și clasarea cărților în Biblie. Faptul că Biblia a rezistat tuturor atacurilor dușmanilor săi, asemenea dovedește cu hotărâre, că Dumnezeu a purtat grije de conținutul ei, și prin aceasta vrea să comunice omenirii hotărârile sale.

Dreptul cărții Esterei de a figura în Biblie a fost pus la îndoială de mai mulți critici. O astfel de carte (parte) a Bibliei care își poate forma dreptul, ca să fie luată în Biblie se chiamă carte canonizată, iar care nu-și poate forma acest drept, carte „necanonizată”. Dreptul unei cărți de a lua parte în Biblie, se chiamă „canonizare”. Cartea Esterei cuprinde loc în canonul Testamentului Vechiu; și există o mare dovadă, că alegerea sau canonizarea cărții Esterei a avut loc în timpul lui Ezra și a lui Neemia, cari erau profetii lui Dumnezeu. Cartea Esterei formează o parte a Bibliei, și cât de sigur este că din voința lui Dumnezeu a fost luată în Biblie, și aceea este sigur că constituie o parte a Bibliei ce merită atenție.

Lucrul acesta pentru aceea l-am amintit aici, deoarece unii tâlcuitori ai Bibliei, cari se mărturisesc de creștini și servii lui Dumnezeu, au tras la îndoială meritul cărții Estera. Melito din Sardus și Grigorie din Nazianz nu au înșirat pe listele lor

cartea Esterei între cele canonizate. Atanasie o înșiră între cărțile necanonizate iar Luther a nescotit-o. Pe acești oameni după părere i-au socotit ca reprezentanții lui Dumnezeu. Dar se poate și aceea, că nu au fost. Aceia cari caută să tragă la îndoială canonizarea cărții Esterei, argumentează mai cu seamă cu aceea, că numele lui Dumnezeu nu apare nici o singură dată în ea. O altă autoritate așa se exprimă despre cartea Esterei:

„Argumentele aduse împotriva canonizării cărții Esterei se pot împărți în trei grupe principale: 1) Exprimă un spirit egoist, mânat de spiritul mândririi naționale și de răsbunare, care arată o trăsătură potrivită cu spiritul dovedit mai târziu al Evreilor, însă stă departe de spiritul ce se descopere în celelalte cărți recunoscute ale Testamentului Vechiu. 2.) Nu are caracter teocratic, ce se dovedește prin aceea, că numele lui Dumnezeu nu este amintit, și nu arată îngrijirea lui Dumnezeu cu privire la Evrei. 3.) Mai multe părți ale cărții par atât de necrezut, că în loc de o istorie adevărată se pare că e un roman, sau istorie fantezistă.” — Mc Clintock și Strong Cycl.

Satan a văzut fără îndoială, că la timpul său cartea Esterei va fi înțeleasă, și înțelegerea ei potrivită nu va arăta cu măgulire pe reprezentanții lui religioși. Pentru aceea a hotărît ca să se folosească de preoți, cari să caute să defaime cartea, pentru că astfel îi va reuși mai bine să țină departe pe popor dela cumpănirea cărții acesteia. Acest înșelător străbun pentru aceasta a influențat mințile acelor, ca aceștia să declare; în cartea aceasta numele lui Dumnezeu nu obvine, deci atunci poate că are o origină mistică, se poate privi ca un roman; oamenii aceștia chiar aceasta au și susținut. Aceștia oameni și-au câștigat renume prin punerea la îndoială a cărții Esterei, li s'a deschis ocazie ca să se mândrească cu capacitățile lor spirituale. Nimenea nu a putut tâlmăci cartea aceasta cum se cuvine, și pentru aceasta au primit stabilirea criticilor, ca hotărâtoare.

Cu toate acestea cartea Estera este în Biblie, și fără îndoială din voința lui Dumnezeu. Dacă recunoaștem că pe drept ocupă loc în Biblie, și scopul primirii în Biblie tot Biblia trebuie să-l stabilizească. Meritul de încredere al cărții Esterei nu pot să-l strice nici un fel de critică sau expresiuni greșite omenesti. O parte a însemnărilor inspirate de Dumnezeu spune: „Și tot ce a fost scris mai înainte, a fost scris pentru învățătura noastră, pentru ca prin răbdarea și prin mângăerea pe care o dau Scripturile să avem nădejde.” — Romani 15 : 4.

7 Persoanele principale cari joacă rol în cartea Esterei erau Evrei, și despre lucrurile cari s'au întâmplat cu Evreii citim: „Aceste lucruri li s'au întâmplat ca să ne servească drept pilde și au fost scrise pentru învățătura noastră, peste cari au venit sfârșitul veacurilor.” (I Corinteni 10 : 11) Afară de aceasta II Timotei 3 : 16, 17 spune: „Toată Scriptura este inspirată de Dumnezeu și de folos ca să învețe să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire pentru că omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună.”

8 Din aceste citate și din faptele cunoscute înaintea creștinilor trebuie să presupunem că cartea Esterei formează o parte a cuvântului lui Dumnezeu și s'a scris spre ajutorul, mângăerea și încurajarea poporului lui Dumnezeu care trăește în timpul de față, deoarece am ajuns la sfârșitul lumii; conținul cărții servește învățatură poporului lui Dumnezeu, ca să fie capabil pentru împlinirea datorinței sale încredințate lui. Din acest motiv cartea Esterei vom pertracta-o în acesta și în următoarele numere ale revistei și sperăm că aceasta va ajuta și încuraja pe unși.

9 Se poate susține cu hotărîre că cartea Esterei formează însemnarea îngrijită de Dumnezeu a unei astfel de drame sau icoane vii, pe care Iehova Dumnezeu a înscenat-o, a îngrijit-o și a condus-o, și că însemnătatea dramei chiar Dumnezeu a ținut-o în taină, care știe înainte sfârșitul lucrurilor, până la vremea, când poporul său de pe pământ va avea lipsă urgentă de ajutor și încurajare. Unșii sunt avertizați, că Satan aruncat din cer și mânios pe rămășiță, acum a pășeste înainte și poartă război împotriva tuturor acelor, căroră le este încredințată mărturia lui Isus Christos. Mărturia aceasta acum trebuie pusă, și fiecare membru al rămășiței se bucură, că poate să urmeze poruncile Celui prea Înalt și poate să pună mărturie. (Apocalips 12 : 17) Aceasta mai dovedește aceea, că Iehova va ocroti pe toți aceia, cari îl iubesc și sunt devotați lui cu credincioșie. Iehova în această dramă înscenată cu atâta vreme ma înainte arată, că ce unelte va folosi în acest scop.

10 Însemnătatea cuvântului său, Iehova îl descopere omului la timpul său hotărît, aceasta însă nu o face în urma năzuinței sau înțelepciunii omenesti. Așa că trebuie să știe că un om să explice lucrurile din Biblie, dacă nu o va înțelege. Atunci însă

când poporul lui Dumnezeu înțelege Biblia, să se bucure și să laude și să preamărească pe Iehova, deoarece numai el este vrednic de aceasta.

Partea istorică

11 Evreii în 606 î. d. Chr. au fost duși în prisoarea babilonică, care pe vremea aceea era o stăpânire mondială. Babilonia a fost răpusă de Medo-Perși în 538 î. d. Chr. Aproximativ la doi ani în 536 î. d. Chr. a publicat Cyrus decretul său vestit, care a permis Evreilor să se întoarcă la Ierusalim sau Sion. După aceea în timpul domniei persianului Ahasver (Xerxes) dela 485 până la 465 î. d. Chr. s'a întâmplat evenimentul însemnat în cartea Esterei.

12 Sub domnia regelui Ahasver, împărăția s'a extins dela Indii până la Etiopia și a cuprins în sine o sută douăzeci și șapte provincii — între acestea și pe Palestina. Evreii au trăit împrăștiți în aceste provincii diferite. Capitala imperiului era orașul Susa, și aici a locuit Mardoheu cu nepoata lui. Cu ocazia unei serbări regina Vasti nu a venit înaintea regelui la porunca acestuia și pentru aceasta a fost înlăturată din poziția ei de regină printr'un decret regal. Regele apoi și-a pus în mișcare organizația sa, ca să-i caute o fată frumoasă în imperiul său, pe care vrea s'o facă regină. La aceasta evreul Mardoheu a început să școleze pe nepoata sa de prima damă de curte a regelui. În timpul acela nici regele și nici funcționarii lui ceilalți nu au știut că Mardoheu și Estera sunt de origine evrei. Aceasta este descrierea generală istorică a dramei, și acuma vedem, că toate acestea au fost îngrijite astfel de Iehova Dumnezeu prin îngerii săi sfinți.

13 Drama aceasta mare s'a jucat în capitala imperiului Medo-Persan și în palatul regal, și vorbeste despre poporul ales al lui Dumnezeu și despre Satan. Pentru a ajuta pe cercetător, vom pune înainte mai întâi numele actorilor mai principali și însemnătatea numirilor lor, și aceea ce au închipuit acești actori.

Actorii

14 Fata evreică ce a devenit regină, Estera închipue pe rămășița lui Dumnezeu, care acum trăește pe pământ, îndeosebi pe aceia, cari în calitatea de mireasa lui Christos au fost unși și denunșiți.

15 Temătorul de Dumnezeu Mardoheu, unchiul și învățătorul Esterei închipue pe rămășița poporului lui Dumnezeu care trăește azi în calitate de serv credincios, căruia i-a fost încredințată mărturia lui Isus Christos sau interesele împărăției, ceace s'a întâmplat în timpul, când Isus a apărut în templul său, după cum arată aceasta pilda despre talanți.

16 Regele persan Ahasver închipue autoritate regală în înțeles abstract și ocupă două roluri. În dramă închipue odată pe Satan, răzvrătorul împotriva lui Dumnezeu, după aceea pe Isus Chris-

tos domnitorului de drept al pământului, precum și pe Iehova Dumnezeu. Aici așa dar numai slujba împărătească trebuie s'o ținem înaintea ochilor noștri.

17 Vasti, regina dintâi, reprezintă pe acea clasă religioasă, de care s'au ținut fariseii, și acum chipul acestora, cari pe vremuri încă au fost moștenitorii împărăției, dar pentru necredințioșia sau călcarea de legământ nu s'au dovedit vrednici de aceasta.

18 Haman reprezintă pe fariseii mai noi, pe preoți, cari se numesc „creștini“, și încă pe clasa „servului rău“ a „omului fărădelegii“ și a „fiului pierzării“.

19 Evreii împrăștiați în cele o sută douăzeci și șapte de provincii ale imperiului închipue pe poporul lui Dumnezeu care trăește răslețit peste întreg pământul. Estera și Mardoheu au fost membre ale poporului evreu, în calitate de reprezentanții lor.

Numiri

20 Cu toatecă va trebuie mult spațiu, totuși se va dovedi de folos examinarea numelor actorilor celor mai importanți. Totdeauna putem observa că numirile bărbaților și femeilor amintite în Scriptură au totdeauna ceva însemnătate deosebită și aceasta lămurește textul din chestie. Marele Creator se prezintă sub nume diferite și aceste toate sunt de mare însemnătate. Numirile și titlurile Domnului Isus Christos, asemenea sunt de mare însemnătate; putem să presupunem cuminte că și numirile acelea sunt importante în privința examinării textului, pe cari Iehova le dă persoanelor de care este vorba în Biblie.

21 Criticii cărții Estera susțin, că numele Estera este un nume al unui zeu asirian; însă susținerea aceasta nu merită nici o atenție. Numele oriental al mirtului este „as“; numele Estera, după părerea unora — și foarte potrivit — înseamnă una cu cuvântul evreesc „as-tur“, adică „mirt proaspăt“. Numele evreesc al Esterei este „Hadasa“ și înseamnă „mirt“ sau „bucurie“. Dacă sub acest nume ar fi fost arătată regelui, din aceasta ar fi recunoscut imediat că este evreică și aceasta ar fi împiedecat-o în aceea ca să devină regină. Unchiul ei Mardoheu, care a primit-o de copila lui și i-a purtat de grijă i-a schimbat numele în „as-tur“ adică Estera; acesta este numele oriental de același înțeles cu numele evreesc Hadasa, aceasta a făcut-o fără îndoială pentru a ascunde origina ei, până la sosirea timpului potrivit pentru descoperirea acesteia. Mardoheu a trăit în capitala imperiului persan cu copila lui crescută. Părinții Esterei au murit, Mardoheu a luat-o la sine și a crescut-o cu mare îngrijire. „El creștea pe Hadasa, adică Estera, fata unchiului său; căci ea n'avea nici tată nici mamă. Fata era frumoasa la statură și plăcută la vedere. După moartea tatălui și a mamei sale, Mardoheu o luase de suflet.“ — Capitolul 2 : 7.

22 Fără îndoială îngerul Domnului a dat lui Mardoheu gândul, ca să ascundă un anumit timp origina fetei, pentru a se putea realiza hotărârea lui Dumnezeu (cap. 2 : 10) Deci se pare desigur, că Mardoheu a schimbat numele Hadasei în Estera. Hadasa sau Estera înseamnă „mirt“ și aceasta are mare însemnătate. Scriptura amintește mirtul în legătură cu secerișul și timpul restatornicirii și îl aduce în legătură cu bucuria și cu muntele olivilor.

23 Această o sprijinesc următoarele texte: „Și au găsit scris în lege că Domnul poruncise prin Moise, că fiii lui Izrael trebuie să locuiască în corturi în timpul sărbătorii lunii a șaptea. Atunci au trimis să răspândească vestea aceasta în toate cetățile lor și la Ierusalim: Duceți-vă la munte și aduceți ramuri de măslin, ramuri de măslin sălbatec, ramuri de mirt, ramuri de finic și ramuri de copaci stufoși ca să faceți corturi, cum este scris. Atunci poporul s'a dus și a adus ramuri și au făcut corturi pe acoperișul caselor lor în curțile lor, în curțile casei lui Dumnezeu pe locul deschis dinaintea porții apelor, și pe locul deschis dela poarte lui Efraim. Toată adunarea care se se întoarsesă din robie a făcut corturi și au locuit în aceste corturi. Din vremea lui Iosua, fiul lui Nun până în ziua aceasta nu mai făcură copiii lui Izrael așa ceva. Și a fost foarte mare veselie.“ — Neemia 8 : 14—17.

24 „Voi sădi cedri, salcâmi, mirți și măslini în pustiu; voi pune chiparoși, ulmi și merșori turcești la un loc în pustie, ca să vadă cu toții și să știe, să priceapă și să înțeleagă, că mâna Domnului a făcut aceste lucruri, și Sfântul lui Izrael le-a zidit.“ — Isaia 41 : 19, 20.

25 „M'am uitat noaptea și iată un om era călare pe un cal roșu și stătea între mirți într'un umbrar; în urma lui erau niște cai roșii, murgi și albi. Am întrebat: Ce înseamnă caii aceștia Domnul meu? Și îngerul care vorbea cu mine mi-a zis: Îți voi arăta ce înseamnă caii aceștia! Omul care stătea între mirți a luat cuvântul și a zis: Aceștia sunt aceia pe cari i-a trimis Domnul să cutreere pământul! Și ei au vorbit îngerului Domnului care stătea între mirți și au zis: „Am cutreerat tot pământul și iacă tot pământul este în pace și liniște.“ — Zaharia 1 : 8—11.

26 Aztăzi numai rămășița cântă cu bucurie adevărată mărirea numelui lui Iehova. Membrele acesteia sunt în legătură cu secerișul și cu restatornicirea adevărului, întrucât cu bucurie vestesc voința lui Dumnezeu în legătură cu aceea, și această clasă este moștenitoarea slujbei mari a miresei lui Christos.

27 Hadasa, adică Estera, a fost fiica lui Abilail, adică fiica „părintelui puterii“. Profetul lui Dumnezeu vorbește în psalmul 45 : 11, 14 despre o grupă, care formează „clasa fetei“; aceasta este foarte frumoasă, și o formează copiii lui Dumnezeu, în cari este o „putere vecinică“. (Isaia 26 : 4) Clasa miresei, în timpul depărtării lui Isus la cer au rămas orfani pe pământ, și spiritul sfânt a fost tri-

mis pe seama dâșilor de conducător și îngrijitor. (Ioan 14 : 18) Pe când Domnul s'a întors a găsit o clasă credincioasă, care a servit fraților ei, și a purtat pe inimă interesele împărăției. Această clasă a primit aprobarea Domnului, și Domnul a ridicat pe această clasă ca unitate la slujba de „serv credincios și drept“, căruia i-a încredințat averile sale și interesele împărăției. După cum arată faptele, Domnul pe această clasă de servi credincioși a folosit-o spre ajutorul acelor, cari dela 1918 încoace au venit la cunoștința adevărului și au primit chemarea pentru împărăție, dintre aceștia apoi mai mulți au fost găsiți credincioși, au fost adunați în templu și au fost unși de membre ale miresei lui Christos.

²⁸ Așa se vede că Estera închipue pe acei credincioși, cari după venirea Domnului în 1918 la templul său, au primit chemarea pentru împărăție, au intrat în serviciul regal al Domnului, s'au dovedit vrednici, au fost aleși și unși pentru împărăție. Așa se vede, că *profetia*, următoare a psalmului patruzeci și cinci, *aminteste* mai cu seamă pe clasa aceasta: „Ascultă fiică, vezi și pleacă-ți urechea, uită pe poporul tău și casa tatălui tău! Și atunci împăratul îți va pofti frumșețea.“

²⁹ Dela venirea Domnului la templul său mulți au primit chemarea pentru împărăție și au intrat în bucuria Domnului. Acestora le-au servit îndeosebi aceia, cari cu ocazia venirii Domnului la templu s'au dovedit deja credincioși (Anume înainte de 1918). Acela, care după 1922 a urmat chemarea, asemenea a pășit pe câmpul de întrecere pentru câștigarea unui loc de membru în clasa miresei lui Christos, și a învățat repede, că nu desvoltarea de caracter se cere, cum au înțeles cândva aceasta, ci o credincioșie și devotament neîmpărțit față de Dumnezeu. Precum Mardoheu s'a îngrijit de Estera și a avut grije de interesele ei, asemenea au purtat grija și au ajutat prin îndurarea lui Dumnezeu, aceia, cari de mai multă vreme stăteau în serviciul Domnului, și s'au dovedit credincioși la venirea Domnului la templul său, pe aceia, cari după 1922 au venit la cunoștința adevărului și au urmat chemarea.

³⁰ Deoarece Estera a fost nepoata lui Mardoheu, e sigur că s'a născut din seminția lui Benjamin. (Vezi cap. 2 versetul 5) După moartea lui Solomon între Evrei s'a început o descompunere și cu deosebirea seminției lui Benjamin, celelalte seminții au părăsit toate pe Iuda. Iuda era seminția regală și seminția Benjamin a stăruiț lângă ea cu credincioșie. La venirea Domnului la templul său în 1918 a avut loc o mare descompunere între aceia, cari au încheiat legământ cu Dumnezeu prin Christos, în acest timp a început să se descopere „omul fărădelegii“. Estera închipue potrivit partea aceea a rămășiței, cari neconținut au rezistat influenței celor căzuți și deveniți isptitori; precum seminția lui Benjamin a stăruiț lângă seminția lui Iuda, și a sprijinit-o, astfel Estera beniaminită închipue pe aceia, cari după 1922 au fost primiți în

legământ, și cari au dovedit „prin foc și apă“ hotărîrea și stăruința lor necondiționată lângă împărăția lui Dumnezeu și interesele aceleia.

³¹ Mardoheu a fost nepotul lui Chis pe care Nabucodonosor, înainte de Christos la 617 l-a dus în prinsoarea din Ierusalim împreună cu regele Ioiachin (Ieconia) din Iuda. (II Regi 24 : 8—16) S'a susținut că și Mardoheu atunci a fost dus în prinsoare; aceasta însă nu corespunde faptelor; pentru că atunci ar fi fost prea bătrân în timpul evenimentelor amintite în cartea Esterei. După cum arată faptele Mardoheu pe vremea aceea era un bărbat în putere deplină și cu o minte ageră. El stătea în palat în serviciul regelui, și a corespuns intru toate datorințelor ce i-au fost încredințate.

³² Insemnarea spune: „In capitala Susa era un iudeu numit Mardoheu, fiul lui Iair, fiul lui Șimei, fiul lui Chis, bărbat din Benjamin, care fusese luat din Ierusalim printre robii strămutați împreună cu Ieconia, împăratul lui Iuda, de Nabucodonosor, împăratul Babiloniei.“ (Estera 2 : 5, 6) Examinând din punctul de vedere al gramaticii evree, limbajul acestui text arată, că atunci Chis străbunul lui Mardoheu a fost adus în prinsoare. Cu toată că Mardoheu era beniaminit, versetul citat cu toate acestea îl amintește ca evreu (iudait) Probabil că pentru aceasta l-au numit evreu, deoarece pe străbunul său împreună cu regele lui Iuda l-au dus în prinsoare, și deoarece membrul familiei sale, și însuși Mardoheu, cu credincioșie a stăruiț lângă seminția lui Iuda, și din această cauză și pe El l-au socotit evreu.

³³ Criticii mai fac, și o altă greșală, când susțin, că Mardoheu înseamnă pe un consacrat lui „Mars“, sau lui „Merodach“, un astfel de nume, care închipue pe organizația Diavolului. Această susținere însă este greșită și nelogică. Un evreu credincios sau beniaminit abia ar purta un astfel de nume, ce se ține de organizația Diavolului. Alții iară susțin că numele Mardoheu se trage din cuvântul „mor“ și înseamnă „mirhă“, așa dar numele lui Mardoheu înseamnă „mirhă curată sau sdrobită“. Această explicare se pare în armonie și logică cu aceea, la ce a folosit Dumnezeu pe Mardoheu. Mirha a constituit o parte a uleiului de ungere. (II Moise 30 : 23) Hainele regelui uns al lui Dumnezeu au fost parfumate cu mirhă, aloe și casia. (Psalm 45 : 8) Estera a fost unsă cu ulei de mirhă și au pregătit-o pentru ca să fie prezentată regelui. — Estera 2 : 3, 12.

³⁴ Cuvântul „smirnă“ ce apare în Apocalips, cu care nume se numește o adunare, asemenea în seamă mirhă. Solia Domnului către adunarea din Smirna, nu conține nici un cuvânt de mustrare (Apocalips 2 : 8—11) Când Domnul a venit la templul său, a început să facă socoteală cu cei ce au încheiat legământ, față de Smirna și-a exprimat aprobarea, și pe clasa aceasta a numit-o de „servu înțelept și credincios“, căruia i-a încredințat toate interesele împărăției de pe pământ, închipuite prin averile sale. Cei ce formează clasa aceasta trebuie

să supoarte multe atacuri și intristări, dar cu toate acestea ei stăruiască cu credincioșie pe lângă Domnul. Precum se vede numele Mardoheu ce înseamnă „mirhă curată“ sau „mirhă zdrobită“ are mare însemnătate. Aceasta arată și aceea că în dramă reprezintă pe „servul credincios și înțelept“ al Domnului, pe care cu ocazia venirii sale la templu l-a găsit credincios; clasa aceasta a suportat multe persecuțiuni, pe cari le supoartă cu bucurie și aceasta este plăcut înaintea Domnului.

³⁵ Faptul, că Mardoheu era beniaminit, arată, că a fost credincios seminției regalea a lui Iuda, care preumbrește împărăția lui Dumnezeu de sub Christos. A fost cunoscut ca evreu ce înseamnă pe unul care preamărește pe Iehova Dumnezeu. A fost angajat în palatul regal încă înainte de începerea acțiunii dramei acesteia, așa dar aceasta a avut loc încă înainte de pășirea Hadasei, adică a Esterei pe câmpul de luptă pentru ajungerea poziției înalte de regină.

³⁶ Estera a fost primită de Mardoheu ca fata lui, a îngrijit-o, a școlat-o și fără îndoială că a lămurit-o și în ce privește datorințele sale față de Dumnezeu, deoarece părinții evrei erau datori față de copiii lor să facă aceasta. Numele tatălui și a bunicului lui Mardoheu desigur într'un scop hotărât s'au însemnat în Scriptură. Tatăl său era Iair, ce înseamnă „lumina mea“, „răspânditorul luminei“ sau „luminat“. Numele bunicului său era Simei, ce înseamnă „observator“, „supus“, „a auzit“, „numele“ sau „chemarea“ mea. Străbunul lui era Chis acesta înseamnă „tare“ „vânjos“. Însemnătatea acestor numiri, ca și cum ar zice, că Dumnezeu a luminat pe Mardoheu, și lumina aceasta el a răspândit-o și altora; a ascultat de cuvântul lui Iehova și acela i-a dat ascultare; că a fost zelos pe lângă numele și chemarea Celui prea Înalt; și în urma acestor lucruri multe greutăți și necazuri a trebuit să sufere. Intre acestea cum arată numele său a semănat a „mirhă zdrobită“, a ceva parfum plăcut. Aceasta arată că a stat înaintea Domnului ca un parfum plăcut; și aceasta formează un motiv pe lângă aceea că ilustrează pe servul întreg (Matei 25 : 21) care cu credincioșie se îngrijește de interesele Domnului, precum și ale clasei „servului credincios și înțelept“, care asemenea nutrește, îngrijește și întărește pe unii cari urmează chemarea pentru împărăție, anume pe aceia, cari au primit chemarea după venirea marelui Judecător la templul lui Iehova.

³⁷ Mardoheu a fost crescătorul Esterei, și i-a purtat grija înainte de chemarea domnitorului. Când a primit chemarea aceasta înaltă, și a început să se pregătească la ocuparea onoarei mari de regină, începând dela data aceasta interesele de viață ale lui Mardoheu și ale Esterei au devenit aceleași, s'au încopciat una într'alta cu legături strânse, și au devenit nedespărțiți. Să observăm cum se unește aceasta cu relația, care există între aceia, cari la venirea Domnului la templul său au fost găsiți credincioși, și cari după aceea au primit

chemarea. Astfel deci Mardoheu și Estera, dela 1918 sau mai bine zis dela 1922 încoace reprezintă aceeaș clasă, anume pe rămășița lui Dumnezeu. Deosebirea între ei constă în aceea, că Estera închipuește pe rămășița din punctul de vedere al aceloră, cari după venirea Domnului la templul său au fost unși de membre ale miresei lui Christos, iar Mardoheu reprezintă pe membrele rămășiței din punctul de vedere al „servului credincios al lui Dumnezeu“, căruia i-au fost încredințate interesele împărăției (așa dar au primit chemarea înainte de 1918 și în 1918 au fost găsiți credincioși.) — Isaia 42 : 1—6; Matei 24 : 47.

³⁸ Să nu uităm, că evenimentele profetice însemnate în cartea Esterei au avut loc după căderea Babilonului și darea poruncii lui Cyrus, care a ordonat zidirea templului lui Dumnezeu pe muntele Sion. Deci icoana profetică s'a împlinit după desrobirea Evreilor din prisoare, anume după ce a început rezidirea Sionului. Pe baza acesteia, faptele ce se pot observa în legătură cu împlinirea icoanei profetice arată că domnitorul nou Isus Christos în 1914 a fost ridicat de Dumnezeu pe tronul său; că Babilonul (organizația cerească a lui Satan) a fost aruncat din cer la pământ prin aruncarea jos din cer a lui Satan și a îngerilor său; la care Domnul a venit la templul său și a început zidirea Sionului, clasa templului s'a arătat în măreția sa și reoglindește măreția lui Iehova, la care cei din templu se bucură din cale afară. Babilonul a căzut între 1914 și 1918 și poporul Domnului în acel timp a fost scăpat din prinsoarea Babilonului. — Psalm 126 : 1—3.

³⁹ Din aceasta rezultă, că icoana Esterei atunci a început să se îplinească, când „solul legământului“ a apărut în templu. Cartea Esterei de fapt din acest motiv nu se putea înțelege mai de vreme. Acum Domnul descopere unele lucruri din acestea înaintea poporului său. Rămășiței sale îi permite ca să înțeleagă unele părți împlinite ale acestei icoane, iar celelalte părți ale acestei icoane profetice se vor împlini după aceasta. Pentru aceasta spune Domnul: „Iată că cele dintâi lucruri s'au împlinit și vă vestesc altele noi, vi le spun mai înainte ca să se întâmple.“ — Isaia 42 : 9.

⁴⁰ Ilustrația dramatică a Esterei dovedește cu desăvârșire, că încercarea din urmă pentru pustierea poporului adevărat al lui Dumnezeu, Satan va întreprinde-o după aruncarea lui afară din cer și după ce Domnul a venit la templul său. După cum Evreii trăiau împrăștiați în cele o sută douăzeci și șapte provincii — între ele și Palestina —, astfel și acuma poporul lui Dumnezeu trăiește azi răslețit peste întreg pământul.

Regele

⁴¹ Atât faptele biblice cât și cele ale istoriei dovedesc, că Ahasver este una cu Xerxes, care a început să domnească la 485 î. d. Chr. la vârsta de 34 de ani, și a murit la 465 î. d. Chr. Numele lui Xerxes îl citesc; „cușcă de leu“. A stăpânit peste

o mare împărăție mondială, deoarece a stăpânit peste o sută douăzeci și șapte de provincii (țări mai mărunte). (Capitolul 1 : 1; 20) În împărăția universală a patra era servul principal al lui Satan, deci a reprezentat direct pe Diavolul.

¹² În partea întâi a dramei este arătat, că regele în ce mod a fost folosit fără voia sa ca cel mai mare dușman al Evreilor. Int'o altă parte este arătat ca ajutorul și prietenul intereselor vitale ale Evreilor. Deci a ocupat un rol dublu. Când a ascultat de sfatul și influența lui Haman și a lucrat după acel sfat, a închipuit pe Diavol; însă atunci când a ascultat și a împlinit cererea lui Mardoheu și a Esterei, a închipuit pe Domnul. Din aceasta rezultă concluzia că regele Ahasver preumbrește numai (autoritatea) puterea regală în înțeles abstract. Aceasta arată că domnitorii lumii rele de azi nu lucră de bună voie, cu voința în interesul Diavolului, ci în urma influenței exercitate asupra dâșilor *se fac* ajutorii intereselor Diavolului, și pe acești *domn* itori în anumite împrejurări și Domnul *li folosește* în interesul bine-lui poporului său.

¹³ Ahasver a fost moștenitorul de tron al lui Cyrus, care a răsturnat Babilonul, care a eliberat pe Evrei din prinsoare, i-a lăsat acasă și s'a îngrijit de rezidirea templului. Ahasver a ridicat pe o evreică credincioasă de regină, iar pe un evreu de prim ministrul împărăției sale. În aceasta și în alte lucruri, regele a ilustrat autoritate și putere regală, prin cari a reprezentat pe Christos, regele de drept al pământului. Ahasver a fost servit de șapte camerieri și învățați. Când joacă rolul lui Satan, aceasta ilustrează fiara cu șapte capete ce se ridică din mare, și cele șapte capete ale bălaurului roșu. (Apocalips 12 : 3; 13 : 1, 2) Atunci însă când a jucat rolul dreptății, acești șapte servitori închipue pe cele șapte stele din dreapta Domnului Isus Christos, anume pe îngerii lui. (Apocalips 1 : 16, 20) Numele orașului Susa pe limba evreiască înseamnă „crin“, „trandafir“ sau „bucurie“. Dela reîntoarcerea Domnului și dela strângerea poporului său lângă El se poate vedea, că palatul său este scaunul de domnie al organizației generale a lui Dumnezeu; și palatul lui formează pentru poporul lui Dumnezeu astăzi locul bucuriei și se aseamănă cu crinul frumos, și cu trandafirul plăcut la miros.

Vasti

¹⁴ Numele reginei Vasti înseamnă „femeie frumoasă“. Ea a purtat coroana regală; și dacă ar fi ascultat de poruncă, și-ar fi putut păstra coroana. Deoarece a fost egoistă și s'a referit la drepturile ei închipuite, și nu a voit să se prezinte înaintea regelui, a pierdut coroana și demnitatea ei de regină. Vasti reprezintă deci pe oamenii aceia, cari au fost cândva moștenitorii împărăției, însă slujba lor au pierdut-o.

¹⁵ Aceasta s'a împlinit în timpul lui Isus cu fariseii, și acuma la sfârșitul lumii se împlinește și mai pronunțat atunci când Domnul după venirea lui la templul său, a început la judecată și alege pe membrele din urmă ale împărăției. Dumnezeu a fost îndurat față de toți aceștia și lor le-a dat adevărul. Aceștia s'au împărțășit de chemare în împărăție, au devenit moștenitorii împărăției, și li s'a deschis ocazie ca să poarte coroana cerească în etern. Aceștia s'au mărturisit de miresele sau împărătesele sale. Inșă în loc să se supună, au venit cu drepturile lor personale, și au voit să se poarte libere după voia lor. Nu au voit să se acomodeze regelui, și nu au voit să îmbrace hainele de mireasă. Au respins ca să execute lucrul Domnului în modul hotărit de Domnul, și au voit să-l facă după placul lor. Ei au urmat chemarea pentru împărăție, dar aceasta au făcut-o din porniri egoiste. Ei nu au voit să se supună „stăpâniților înalte“ din organizația lui Dumnezeu, ba mai mult ei au stăruit pe lângă aceea, că acel text al Scripturii se referă la domnitorii pământești. (Romani 13 : 1; Apocalips 19 : 9) Deoarece n'au păstrat ceea ce au avut, au fost desbrăcați de coroană (Apocalips 3 : 11) Astfel Vasti închipue fără îndoială pe acei născuți de spirit și chemați, cari nu fac destul ceterințelor împărăției, deoarece sunt nelegiuiți, umblă cu nerânduială și sunt egoiști, nu stăruiesc lângă cap, s'au amărit, aceștia din această pricină au fost culeși și nu au fost împărțășii de ungere. — Matei 13 : 41.

Haman

¹⁶ Numele Haman în evreește înseamnă „sgomot“, „larmă“ sau „care se pregătește“. El a fost fiul lui Hamedata adeca „cel ce strică legea“. (capitolul 3 : 1) A fost unul dintre cei ce fac neînțelegerere și neliniște, îl numesc Agaghit, acest titlu l-au purtat regii amalechiți. (IV Moise 24 : 7; I Samuel 15 : 8, 9) Ca amalechit s'a născut din Esau printr'o femeie păgână. Deoarece amalechiții s'au purtat rău față de Evrei cu ocazia ieșirii lor din Egipt, Dumnezeu i-a blăstămat și s'a jurat că va purta război împotriva lor din generație în generație. (II Moise 17 : 8—17; I Samuel 15 : 2, 3) Acest blestem s'a întins și asupra lui Haman.

¹⁷ Haman era îngâmfat și avea obiceiul să se laude. S'a lăudat cu multă avere, cu mulți copii, în care se înțelegeau și cei zece fii ai lui. (Cap. 9 : 7—10) El și-a avut pe „învățații“ lui și s'a privit de omul cel mai favorizat de rege, prin aceasta a dovedit spiritul christosului mincinos. (Cap 6 : 13) El s'a ridicat asupra poporului lui Dumnezeu, a Evreilor și a făcut conspirație să-i nimicească. Astfel Haman reprezintă pe fariseii timpului nostru, anume pe preoții așa ziși „creștini“, în care se cuprind și „omul fărădelegii“, clasa „servului rău“ și „fiul pierzării“. Aceștia sunt dușmanii lui Dumnezeu, și după cum amalechiții și Iuda stau sub blestemul morții și a nimicirii. După cum amalechiții au stat împotriva Evreilor ce ieșeau afară din Egipt,

astfel preoții împreună cu clasa „servului rău“, cu „omul fărădelegii“ se asociază, cu scopul ca în timpul de față să atace împreună pe poporul lui Dumnezeu, deoarece acela iese afară din Egiptul spiritual și înaintează spre împărăția lui Dumnezeu. Haman fără indoială o fi stat în slujba regelui chiar și înaintea ridicării pe tron a reginei Estera. Regele după alegerea Esterei l-a ridicat la demnitate mai mare. Aceasta înseamnă, că „omul fărădelegii“ după ungerea clasei rămășiței și după activitatea desfășurată în serviciul Domnului, se alătură preoților și începe atacul mare împotriva poporului lui Dumnezeu.

Evreii

„Haman cu dispreț a arătat la Evrei, ca la un popor care este împrăștiat în întreg imperiul în cele o sută douăzeci și șapte provincii, ca la un popor care trăește despărțit de alții și urmează niște legi deosebite de ale celorlalte popoare nu respectă legile regelui, deci nici nu e permis să-i sufere să trăiască. (Cap 3 : 8) Pe baza aceasta Evreii asemenea au închipuit pe rămășița Domnului, precum Estera și Mardoheu, pe cari îi putem privi ca pe reprezentanții întregului popor. Haman pe aceștia i-a privit una, și nu s'a mulțumit numai cu atâta ca să-și întindă mână asupra lui Mardoheu, după ce a ajuns la cunoștința că Mardoheu este evreu. I-a fost sete după sângele tuturor Evreilor. Mardoheu a privit pe Estera și pe Evrei ca fiind una; și pentru aceasta a îndemnat pe nepoata sa la fapte. (Cap. 4 : 13) Așa dar Evreii închipue pe rămășița poporului lui Dumnezeu care trăește azi pe pământ, care este un popor deosebit, și este răslețit peste întreg pământul, între organizația lui Satan, dar nu face parte din această organizație. Elementul religios al organizației Diavolului, care cu atâta supunere servește Diavolului, însetează sângele poporului lui Dumnezeu.

„Explicările acestea trebuie privite în înțeles general. Obiectul acesta însă este atât de important, încât vedem de bine examinarea cărții întregi a Esterei. Examinarea noastră vom continua-o în numărul viitor al revistei.

(Continuarea urmează)

Intrebări pentru studiul berean

1, 2. Când, cui și cum descopere Iehova hotărârile sale? Arată de unde se trage Biblia și ce scop are.

Dumnezeu sunt

Falnicul Faron din Egipt,
Ne slobozind pe Izrael,
Zicând: „Pe Iehova nu-l cunosc.
Ce-i el de astfel pretinde?“
A cui a fost puterea ce l-a zdrobit
Cu oastea lui în mare a plerit?
A cui braț a eliberat poporul său
Recăștigând sieși mare nume?
Refren: Dumnezeu sunt, altul nu este!
Domn sunt Eu, Iehova mi-e numele!
Regele-mi uns pe Sion tronează;
Inchine-se lui orice om și popor!

Mândrul rege al Asiriei,
Hulind pe Domnul Evreilor,

3—5. Pe ce bază au tras la indoială criticii canonizarea cărții Esterei? Cum putem explica că au tras la indoială demnitatea acestei cărți?

6—8. Ce spune apostolul Pavel despre starea lui Izrael ce a ocupat în profeția lui Dumnezeu, și despre scopul pentru care s'a scris Biblia?

9—10. Ce scop are și de ce natură este cartea Esterei? Cum își explică acuma poporul lui Dumnezeu, că poate să înțeleagă clar Scripturile?

11—13. Descrie baza istorică a acestei drame!

14—19. Cine au fost persoanele cele mai importante, și ce sau pe cine au reprezentat?

20. Ce se poate recunoaște acuma clar, ca pe o unealtă simplă și folosită de Dumnezeu pentru scopul ascunderii unor profeții și pentru descoperirea lor la timpul venit? Citează câteva exemple!

21—26. Cine a fost Estera? Explică schimbarea numelui ei! Explică pe baza Scripturii însemnătatea potrivită a numelui celui, cu care s'a fost numit! Cum se pot aplica aceste texte la rămășiță?

27, 28. Ce înseamnă că Estera a fost copila lui Abihail, era orfană, a ajuns în favoarea regelui și a fost ridicată de regină prin rege?

29. Explică rudenia dintre Estera și Mardoheu și serviciul de îngrijitor al lui Mardoheu!

30. Ce a deosebit pe seminția Baniamin de toate celelalte seminții afară de Iuda? Cum se potrivește împrejurarea aceea, că Estera a fost o beniaminită, în privința ilustrației profetice?

31, 32. Arată dacă expresiunea: „Care a fost adus din Ierusalim în prisoare“ (cap. 2 : 6), se referă la Mardoheu! Cine a fost Mardoheu?

33—35. Cum se potrivește numele lui Mardoheu și împrejurarea că era un beniaminit în ilustrație? Ce lumină ne dă la aceasta Apocalips 2 : 8—11?

36, 37. Ce lumină pe mai departe dă celelalte numiri citate din familia lui Mardoheu asupra ilustrației profetice? Ce aplicare profetică are întâietate cu privire la Estera?

38—40. Când au avut loc evenimentele amintite în cartea Esterei? Când și cum s'a împlinit icoana în privința vremii? Explică faptul, că pentru ce nu a înțeles-o pe aceasta poporul lui Dumnezeu încă mai de vreme! Ce dovedește ilustrația aceasta dramatică?

41—43. Pentru ce s'a întâmplat drama aceasta profetică în timpul lui Ahasver? Arată cele două roluri împlinite de rege; și ce a închipuit în aceste roluri? Pe cine și ce au închipuit cei șapte servi ai regelui? La ce arată numele palatului regal?

44, 45. Cine a fost Vasti? Arată legătura (trăsătura comună) între purtarea ei și purtarea aceluia pe cari i-a preumbrit!

46, 47. Cine a fost Haman? Ce înseamnă aceea, că a fost numit fiul lui Hamedata Agaghitul? Arată că Haman probabil că era de caracterul arătat prin acest nume! Cum s'a împlinit icoana profetică închipuită prin Haman?

48, 49. Cum a vorbit Haman despre Evrei, când a căutat să nimicească pe poporul acesta? Arată cum corespunde descrierea aceasta asupra clasei aceleia, pe care o preumbrește!
W. T. din 15 Mai 1931.

„Iehova pe tine nu te-a scăpa,
Mie imi vei fi servitor!“
Al cui a fost brațul cel ce a ucis
Ostirea mândrului rege?
Cine a scăpat poporul de dușmani
Căștigând mărime numelui său?

Ș'acum puterea 'nrăutățirii
Iesă la luptă cu Christos.
Dar o groază o va apuca,
Poporul e mult apăsut.
Cine va zdrobi pe cel apăsător,
Cine va strica acest jug greu?
Cine aduce dreptate la popor,
Și în locul năcazului bine?

Se guvernează oamenii ei înșiși?

Nu este nimic mai sigur ca faptul acela, că domnitorul sau dumnezeul acestei lumi rele este Satan. El este puterea aceea nevăzută ce a influențat în trecut factorii stăpânitori ai pământului și o face și azi.

De sub stăpânirea diavolească Scriptura amintește numai două excepții dintr-o domnie pământească. Dumnezeu a avut totdeauna pe pământ câțiva oameni, cari au crezut în el, s'au închinat lui și l'au servit. Așa a fost Abel, fiul lui Adam, Enoch, Noe și Avraam. În timp ce Satan a fost domnitorul nevăzut sau dumnezeul Babilonului și al celorlalte puteri, era un popor, al cărui rege și domnitor era Melchisedec. Melchisedec s'a deosebit cu totul de domnitorii sau stăpânitorii contemporani. El a fost regele „Salemului“ ceea ce înseamnă „regel păcii“. A fost numit și de regele dreptății, aceasta de aceea, că a fost privit drept din partea lui Dumnezeu, deoarece a crezut în el și l-a servit. Melchisedec nu a fost supusul lui Babel, sau al altui domnitor contemporan. El a fost „preotul Dumnezeului celui prea Înalt“, aceasta arată, că toată puterea exercitată de el a fost din împuternicirea lui Iehova. — I Moise 14 : 18; Evrei 7 : 2.

Avraam a crezut în Dumnezeu și i s'a supus. Patru domnitori asociați dumnezeul căroră era Satan, au prins pe Lot, rudenia lui Avraam. Avraam a avut 318 slugi, cu aceștia și cu trei vecini de ai lui a urmărit pe acești patru regi, îmbătați de mândria biruinței, s'a ciocnit cu ei și i-a răpus. A eliberat pe Lot și l-a dus înapoi împreună cu familia sa și averea sa. Cu această ocazie s'a întâmplat că Melchisedec a venit înaintea lui Avraam, l-a binecuvântat și a zis: „Binecuvântat fie Dumnezeul cel prea Înalt, care a dat pe dușman în mâinile tale.“ (I Moise 14 : 20) Aceasta dovedește, că Dumnezeu a privit de drept pe Melchisedec, și lui Avraam Iehova Dumnezeu i-a dat biruința.

Deoarece Dumnezeu are o putere mai presus de orice, și Melchisedec a fost preotul Celui prea Înalt, pentru ce nu și-a folosit atunci Melchisedec puterea primită de la Dumnezeu ca să răpună pe domnitorii guvernați de Diavol? La aceasta răspundem, că Dumnezeu nu a voit atunci să sdrobească puterea lui Satan; atunci încă n'a fost sosit timpul hotărât pentru aceasta. Domnia lui Melchisedec Dumnezeu a folosit-o numai ca ilustrație, și prin aceasta a voit să preumbreze vremea aceea, când treburile pământești le va aduce sub stăpânirea sa prin regele sau reprezentantul său principal.

În Scriptură aceasta este prima aluzie la aceea, că Dumnezeu vrea să ungă un rege de stăpânitorul lumii și stăpânirea acestuia nu va face parte din lumea lui Satan. Apostolul Pavel spune, că Melchisedec are însemnătate simbolică, când a fost

făcut asemenea fiului lui Dumnezeu, adică făcut asemenea regelui uns al lui Dumnezeu, Isus Christos. (Evrei 7 : 3) Melchisedec nu a avut urmași nici în preoție și nici în domnie. Preoția lui Izrael și autoritatea regilor săi nu a fost după ordinul lui Melchisedec. El a purtat o demnitate mai mare decât a regilor evrei și a preoților evrei, ceea ce dovedește faptul, că Avraam a plătit zecime lui Melchisedec, iar Melchisedec l-a binecuvântat. — Evrei 7 : 1—21; Zaharia 6 : 13.

Sămânța lui Avraam a fost organizată în formă de guverne. Aceasta a fost excepția a doua de sub organizația lui Satan. Avraam n'a purtat niciodată titlul de rege. El se numește patriarh, adică părinte străbun. (Evrei 7 : 4) Avraam a privit pe Melchisedec ca pe funcționarul și servul Dumnezeului celui prea Înalt, pentru aceasta i-a dat zecime. Avraam nu a urmat exemplul regilor ce trăiau în jurul său, ci pe Dumnezeu l-a privit de regele său. El a privit cu ochii cum Dumnezeu a muștrătat pe domnitorii pământului, i-a pedepsit; deoarece s'au lăsat conduși de Satan. El a așteptat cu convingere ziua aceea, când Dumnezeu își întemeiază pe pământ împărăția lui dreaptă; prin credință a văzut domnia binecuvântată a lui Dumnezeu și s'a bucurat. — Ioan 8 : 56.

Dumnezeu prin Moise a eliberat pe seminția de corp a lui Avraam din Egipt și i-a condus până la poalele muntelui Sinai și acolo i-a organizat ca o națiune. Dumnezeu a fost domnitorul lor, și pe Izrael l-a numit „Iesurun“, adică națiune dreaptă, deoarece Izrael a fost poporul său, ales întru scopurile sale. În V Moise 33 : 5 citim: „Și el (Iehova) era rege în Iesurun.“

Dumnezeu a încheiat legământ cu Evreii în Egipt, și conducându-i la muntele Sinai, a întărit și a sfințit legământul. Cu ocazia aceasta le-a spus: „Acuma dacă veți asculta glasul meu și dacă veți păzi legământul meu, veți fi ai mei dintre toate poparele, căci tot pământul este al meu; imi veți fi o împărăție de preoți și un neam sfânt.“ — II Moise 19 : 5, 6.

Până într-o vreme Evreii au dat ascultare lui Iehova Dumnezeu, el i-a cărmuit și i-a binecuvântat. Între ei nu era nici un străin. Însă „Iesurun“, poporul drept pe vremuri înaintea lui Dumnezeu s'a stricat, s'a despărțit de la Dumnezeu, și s'a alăturat Diavolului. În V Moise 32 : 16—18 citim: „L-au întărit la gelozie prin dumnezeii străini, l-au mâniat prin uriciuni; au adus jertfe dracilor, unor idoli cari nu sunt dumnezei. Unor dumnezei pe cari nu-i cunoșteau, dumnezei noi veniți de curând, de cari nu se temuseră părinții voștri. Ai părăsit stânca cea care te-a născut, și ai uitat pe Dumnezeul care te-a întocmit.“

Izrael nu a mai fost pe mai departe poporul lui Dumnezeu, a fost scos din favoarea lui Dumnezeu. De atunci începând Satan a devenit dom-

ditorul nevăzut sau dumnezeul lumii întregi a tuturor popoarelor și națiunilor de pe pământ. De atunci începând pe fiecare națiune sau guvern vicelanul și stricatul de Satan l-a cărmuit sau influențat. Cu toate că numai puțini oameni cunosc lucrul acesta, totuși așa este. Este drept și aceea că între aceste națiuni mai erau câțiva oameni buni și aceștia au încercat să îmbunătățească pe semenii lor, însă năzuințele lor au dat greș.

Impărățiile și stăpânirile lumii acesteia au domnit fără milă cu tiranie și cu cruzime asupra popoarelor. Astfel toate stăpânirile din lume au fost sub stăpânirea lui Satan, fie că au știut aceasta domnitorii sau nu. Minte lor a întunecat-o în privința lui Dumnezeu, inimile lor le-a întors dela Dumnezeu și și-a extins supremația asupra națiunilor. Aceasta o dovedește mai cu seamă aceea, că în toate stăpânirile răul a ajuns deasupra adevăratului păcatul a crescut tot mai mult. Despre nici o stăpânire nu se poate spune pe drept, că n'are nici o pată neagră, și nu are pe răvaș nici un păcat. Chiar și cel mai bun guvern din lume este foarte departe de dreptate.

Numai nu de mult a declarat Wilhelm fostul împărat al Germaniei despre Statele Unite, că acestea stau în fruntea tuturor guvernelor din lume, și locul acesta și l-a creat prin idealurile sale, și acuma America a devenit meșterul lumii. Dar tot atunci un senator al Statelor Unite, care lucrurile le vede din lăuntru și vorbește din experiență, a zis despre guvernul Statelor Unite:

„Guvernul se află în mâna celor ce abuzează de puterea lor și a grupei cari sunt corupătorii oficiali ai reprezentanților poporului. Drepturile individuale nu le respectă, le calcă în picioare. Au înființat o organizație urită de spionaj. Violând constituția funcționarii prohibiționiști în fiecare zi intră cu forța în casele și prăvăliile cetățenilor. Puterea a ajuns în mâna câtorva oameni spre paguba poporului. Grupurile mari și puternice interesate se folosesc de puterea de stat, ca să-și croiască stări favorabile pentru dâșii, și împiedecă posibilitatea comercială a persoanelor. În 1921 președintele Statelor Unite a fost ales de vr'o câțiva oameni sau deputați egoiști: Aceștia sunt una cu Harry M. Daugherty, care a plănuțit o conspirație pentru scoaterea poporului din averile lor și planul l-a și realizat. Pe Andrew J. Mellon, unul dintre cei mai bogați oameni ai Statelor Unite, l'au ales de ministru finanțelor, pentru a putea purta slujba aceasta și de guvernator al băncii naționale a Statelor Unite. În această calitate, Mellon a avut o influență covârșitoare asupra creditului și politicii financiare a națiunii. Legea însă interzice, ca cineva care se ocupă cu ceva comerț, să fie

numit ministru de finanțe. Cu toate acestea Mellon a fost numit, cu toată atunci era directorul a șasezeci și opt de bănci mari, căi ferate, societăți comerciale și nenumărate alte întreprinderi, începând dela fabricarea aluminiului, până la spirt. Acest Mellon a fost acela, care în înțelegere cu un neam al său a făcut un plan și a pus laolaltă două milioane dolari cu ocazia unei alegeri pentru senat, ca să corupă pe alegători. Pe vremea aceasta Albert B. Fall stătea în fruntea ministerului de interne. Președintele Statelor Unite a semnat un ordin ilegal, și uleiul ce se cudevnea poporului, a ajuns în posesiunea lui Fall. Fall a primit bani dela conspiratori, a făcut după cum au dorit, și prin excocheria aceasta mari câmpii uleioase, cari formau proprietatea poporului, le-a dat acestora. În casa țării s'au încuibat niște deputați cari primesc mită, și în public se mândresc cu influența lor; pentru mituirea și înșelarea legislațiunii au făcut o mare propagandă, și astfel au voit să amăgească și să înșele pe popor. Prin niște legi nedrepte silesc pe producători ca să-și vândă produsele pe preț de piață a grupe egoiste, prețurile desigur că li stabilesc grupurile acestea interesate, iar după aceea îi silesc la aceea, ca să se aprovizioneze dela ei cumpărând pe prețuri uriașe.“

Toate acestea arată numai câteva lucruri dintre blăstămățiile guvernului Americii, pe care îl numesc de guvernul cel mai ideal din lume. Fiecare om ce se cugetă poate să vadă lămurit, că aceste mari nelegiuiri nu pot să vină dela Iehova Dumnezeu. La aceasta am arătat aici pentru a dovedi, că guvernul Statelor Unite nu este guvern creștin, și nu Iehova Dumnezeu este dumnezeul lui.

Guvernul Statelor Unite se află în mâna unor oameni imperfecti, cari stau sub influența domnitorului nevăzut Satan Diavolul. Aceasta este așa, fie că știe, fie că. „Nimenia nu poate servi la doi domni.“ (Matei 6 : 24) Acești oameni nu pot să servească la Dumnezeu, servind totodată unui guvern ateist, care apasă pe nedrept pe popor. În epistola către Romani 6 : 16 citim: „Nu știți că dacă vă dați robi cuiva, ca să-l ascultați, sunteți robii aceluia de care ascultați fie că este vorba de păcat care duce la moarte, fie că este vorba de ascultare, care duce la neprihănire.“ Dumnezeu nu este răspunzător pentru guvernele nedrepte. Iar dacă cărmuitorul nevăzut al guvernului Statelor Unite, despre care se spune că este guvernul cel mai ideal, este Satan, ce se poate spune despre celelalte guverne ale lumii? La întrebarea, că Dumnezeu nu ar fi putut oare împiedeca fărădelegea guvernelor pământeste, vom răspunde într-un articol viitor.

W. T. din 15 Mai 1931.

Cel rău face la planuri împotriva celui neprihănit, și scrâșnește din dinți împotriva lui. Domnul râde de el, căci vede că-i vine și lui ziua. Domnul cunoaște zilele oamenilor einștiți; și moștenirea lor ține pe vecie. Ei nu rămân de rușine în ziua nenorocirii, ci au de ajuns în zilele de foamete.

Răscumpărare prin jertfa mare

UNUL dintre motivele că Dumnezeu a ales pe poporul Izrael de al său, a fost acela, că Dumnezeu cu acest popor a voit să preumbreze istoria profetică. Prin cuvintele și faptele acestui popor Dumnezeu a arătat hotărîrea sa da a câștiga prețul de răscumpărare în interesul lui Adam, prin jertfirea unei vieți. Prin profeții săi a vorbit despre amănuntele acestei hotărîri ale sale. A prezis înainte: Va veni un om desăvârșit, curat și neprihănit, se va oferi de jertfă și se va supune morții. Omul acesta își va vărsa sufletul în moarte, și prin moartea sa va câștiga prețul de răscumpărare pentru omenire din moarte și cimitir. Cu toate că omul acesta desăvârșit moare, ca și cum ar fi păcătos, dar va fi fără păcate, și viața lui va fi făcută de jertfă pentru păcat; Dumnezeu îl va învia a treia zi, și voința lui Dumnezeu va fi pusă în bune nișni. Prin vărsarea sângelui său nu numai că va fi mântuitorul omenirii, dar va și birui asupra dușmanilor. Intre altele Dumnezeu declară următoarele în această profeție minunată:

„Totuș el suferințele noastre le-a purtat și durerile noastre le-a luat asupra lui, și noi am crezut că este lovit pedepsit de Dumnezeu și smerit. Dar el era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa care ne dă pacea a căzut peste el și prin rănile lui suntem tămăduiți. Noi rătăciam cu toții ca niște oi, fiecare își vedea de drumul lui, dar Domnul a făcut să cadă asupra lui nelegiuirea noastră a tuturor. Când a fost chinuit și asuprit n'a deschis gura deloc, ca un miel pe care-l duci la măcelărie și ca o oaie mută înaintea celor ce o tund; n'a deschis gura. El a fost luat prin apăsare și judecată, dar cine dintre cei de pe vremea lui a crezut că el fusese șters de pe pământul celor vii, și lovit de moarte pentru păcatele poporului meu? Groapa lui a fost pusă între cei răi și mormântul lui la un loc cu cel bogat, măcar că nu săvârșise nici o nelegiuire și nu se găsisse nici un viclesug în gura lui. Domnul a găsit cu cale să-l zdrobească prin suferință. Dar după ce își va da viața ca jertfă pentru păcat, va vedea o sămânță de urmași, va trăi multe zile și lucrarea Domnului va propăși în mâinile lui. Va vedea rodul muncii sufletului lui și se va înviora. Prin cunoștința lui servul meu cel neprihănit va pune pe mulți oameni într-o stare după voia lui Dumnezeu, va lua asupra lui povara nelegiuirilor lor. De aceea îi voi de partea lui la un loc cu cei mari, și va împărți prada cu cei puternici, pentru că s'a dat pe sine însuși la moarte și a fost pus în numărul celor fărădelege, pentru că a purtat păcatul multora, și s'a rugat pentru cei vinovați.“ — Isaia 53 : 4—12.

Dovada profetică arată neîndoelnic, că Dumnezeu a hotărît chiar atunci că va aduce pe pământ un om desăvârșit, când Lucifer s'a răsculța și omul

șei lui, că din voința lui liberă se va da la moarte pentru Adam, omul acesta desăvârșit va câștiga prețul de răscumpărare, pe care Dumnezeu îl va folosit pentru acoperirea păcatelor omenirii. Afară de aceasta dovada profetică mai arată și aceea, că Dumnezeu va învia din morți ființa aceasta, și o va îmbrăca cu natura dumnezeiască și pe el îl va folosi spre curățirea numelui și cuvântului său.

Cum se poate ști că profeția aceasta corespunde adevărului? Răspunsul este acela, că este adevărată, deoarece valoarea ei a fost trecută prin piatra de încercare întocmită de Dumnezeu. Fiecare profet care a spus drept, a vorbit în numele lui Iehova; pentru aceasta formează profeția cuvântului lui Dumnezeu. Dumnezeu s'a îngrijit de piatra de probă prin care oamenii pot să examineze veracitatea anumitor profeții. Profețiile acestea pe cari le cităm aici, arată semnele adevărului; aceste toate au fost rostite în numele lui Iehova; se poate cunoaște de pe ele, că caută să conducă pe om la Dumnezeu, și caută să'l învețe pe om, că el este Dumnezeu cel prea înalt; dintre profețiile acestea deja multe s'au împlinit sau sunt în stadiul împlinirii, prin care fapt va fi dovedit, că profeții aceștia au vorbit în calitate de profeți ai lui Dumnezeu și au vestit cuvântul adevărat. Dacă unele din aceste profeții s'au și împlinit, atunci pe drept putem aștepta și împlinirea celorlalte profeții cari încă nu s'au împlinit. În împlinirea profețiilor trebuie să ținem seamă de următoarele puncte:

Isus s'a născut exact în localitatea prorocită. (Mica 5 : 1) Nu s'a născut de om, ci după voința lui Dumnezeu, pentru aceasta a fost curat și neprihănit. (Matei 1 : 18; Evrei 7 : 26) Pentru aceea a fost trimis în lume, ca să vorbească în numele lui Dumnezeu și așa a și făcut. (Ioan 6 : 38, 57) După naștere era evreu și a fost supus legii dată la muntele Sinai, deci a fost ridicat dintre frații lui, cum a profetit-o această Moise. (V Moise 18 : 15, 18; Galateni 4 : 4) Când Isus a venit să-și înceapă lucrul, Ioan Botezătorul, cei mai mare profet al lui Dumnezeu a arătat la el spunând: „Iată mielul lui Dumnezeu (pe care l-a preumbrit mielul de paști), care va ridica păcatele lumii.“ (Ioan 1 : 29) Isus a venit cu scopul, ca să se jertfească pe sine, așa după cum Evreii au jertfit mielul; viața lui Isus a trebuit să se verse pentru păcatele lumii. Profetul lui Iehova a prezis, că Isus va veni să mângăie pe cei întristați.“ (Isaia 61 : 1, 2) Isus a umblat peste tot locul și a făcut bine, a mângăiat pe cei ce plâng, a vindecat pe cei bolnavi, și a deschis ochii orbi. (Luca 4 : 18; Matei 11 : 28) Omenirea s'a chinuit în robia morții, a stat fără viață, despre aceasta a zis Isus: „Am venit ca să aibă viață.“ (Ioan 10 : 10) Și aceea a zis, că a venit pentru ca să deie viața sa spre jertfă. — Matei 20 : 28; Ioan 6 : 51.

Isus a fost persecutat și apăsător; l-au prins și au învinuit pe nedrept, după aceea l-au ascultat, au declarat că-i vinovat, și înfățișându-l au răstignit între doi tâlhari. Profetul lui Dumnezeu a prezis toate acestea. Din morți a fost înviat prin puterea lui Dumnezeu (Fapte 10 : 38—40), și după învierea sa a mers în cer ca unul, care a biruit moartea. Acuma are viață vecinică, el este marele biruitor al tuturor dușmanilor. (Apocalips 1 : 18; 6 : 2) Profetul lui Dumnezeu a declarat următoarele în privința scopului pentru care a murit: „Iar pe acela care a fost puțină vreme mai prejos decât îngerii, adevărat pe Isus îl vedem încununat cu slavă și cinste, din pricina morții pe care o suferise: pentru că prin harul lui Dumnezeu, el să guste moartea pentru toți.” — Evrei 2 : 9.

În armonie cu aceasta citim în I Timotei 2 : 5, 6: „Căci este un singur Dumnezeu, și este un singur mijlocitor între Dumnezeu și oameni; omul Isus Christos, care s'a dat pe sine însuși ca preț de răscumpărare pentru toți; dovada aceasta trebuie adevărată la timpul cuvenit.” Apostolul Petru a scris în epistola lui cea dintâi 1 : 18—20: „Căci știți că nu cu lucruri peritoare ca argint sau aur ați fost răscumparați, din felul deșert de viațuire, pe care-l moșteniseră-ți de la părinții voștri, ci cu sângele scump al lui Christos, Mielul fără cusur și fără prihană. El a fost cunoscut mai înainte de întemeierea lumii, și a fost arătat la sfârșitul vremurilor pentru voi.”

Isus a fost jertfit în scopul ca „să supoarte păcatele multora”. „Tot așa Christos după ce s'a adus jertfă o singură dată, ca să poarte păcatele multora.” (Evrei 9 : 26—28) „În el avem răscumpărarea prin sângele lui, iertarea păcatelor după bogăția harului său.” (Efeseni 1 : 7) În Efeseni 2 : 13—16 scrie apostolul Pavel: „Dar acum în Christos Isus voi cari odinioară erați depărtați ați fost apropiați prin sângele lui Christos. Căci El este pacea noastră, care din doi a făcut unul, și a surpat zidul de la mijloc care-i despărțea; și în trupul lui a înlăturat dușmănia dintre ei legea poruncilor și rânduirile ei, ca să facă pe cei doi să fie în el însuși un singur om nou, făcând astfel pace; și a împăcat pe cei doi cu Dumnezeu într'un singur trup, prin care a nimicit dușmănia.”

În Coloseni 1 : 14 și 20 tot el scrie: „În care avem răscumpărarea prin sângele lui, iertarea păcatelor... și să împăce totul cu sine prin el, atât ce este pe pământ, cât și ce este în ceruri, făcând pace prin sângele crucii lui.” După Fapte 4 : 12, apostolul Petru dovedește: „În nimeni altul nu este mântuire, căci nu este sub cer nici un alt nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți.”

Astăzi păstorii diferitelor confesiuni susțin, că profetează în numele lui Dumnezeu. La întrunirile lor, cu toată mai amintesc și de Dumnezeu și de Christos, dar puterea lor o tăgăduesc. Prin aceasta ei împlinesc multe profeții ce se referă la dânșii. (Isaia 29 : 3; II Timotei 3 : 5) Biblia de multe ori o înfruntă în privința creerii, a păcatului și a

căderii omului, ei tăgăduesc și lipsa răscumpărării, zic că sângele vărsat al lui Isus n'a avut nici o putere de răscumpărare asupra omenirii. Prin aceasta arată lămurit că tăgăduesc prețul de răscumpărare. Dr. Barnes episcopul din Birmingham (Anglia) este pilda preoților moderni; în predica lui pe care a ținut-o în 26 Septembrie 1927, spune:

„Azi cei mai mari învățați se unesc în aceea, că omul s'a dezvoltat dintr'o rasă asemenea maimuței. Poate că cu un milion de ani mai înainte s'a ridicat dintr'o astfel de rasă de maimuță, care s'a dezvoltat în diferite direcții. Astfel istoria despre crearea, neprihănirea, și căderea de mai târziu a lui, Adam și Eva o putem privi ca o poveste. Povestea aceasta, aceia cari au pus bazele teologiei catolice, au privit-o de adevărată; crearea specială a omului a format presupunerea de bază a instituției catolice. Păcatul a fost explicat în legătură cu căderea omului. Însă biruința lui Darwin a răsturnat întreaga instituție teologică. Omul nu s'a degradat dintr'o stare ideală de neprihănire, ci ca ființă animalică. Graduații încep să câștige pricepere, și prin aceasta s'a ridicat deasupra străbunilor lui.”

În zilele noastre oricare preot, pe care l-ai întreba în privința răscumpărării omenirii prin sângele lui Isus Christos, ar răspunde că sângele lui Isus nu s'a vărsat ca preț de răscumpărare. Că oamenii aceștia într'adevăr nu cunosc profețiile multe despre Mântuitor și mântuire, ori cu voința întorc adevărul, nu influențează întrebarea, că spun ei oare drept, sau că mințesc. Declarațiile lor însă dacă le examinăm pe piatra de probă a lui Dumnezeu, atunci se dovedesc greșite; mai întâi pentru că desmințesc cuvântul lui Dumnezeu; a doua oară pentru că profetia lor despre puterea omului că el însuși s'ar putea mântui nu s'a împlinit și nici nu se va împlini niciodată; a treia oară prin aceste învățături întorc mințile oamenilor de la Dumnezeu și fac să crească mulțimile necredincioșilor. Acești oameni sunt așa dar profeti mincinoși, și reprezintă pe tatăl lor pe Diavolul, și voința lui o execută, cum au făcut fariseii evrei la timpul lor. — Ioan 8 : 42—44.

Despre jertfele de animale ale Evreilor, cari au arătat în mod profetic hotărârile lui Dumnezeu, preotul modern spune, că toate acestea îl umple de greață; iar jertfirea cuiva pentru păcatele altora o ține de un lucru și mai teribil. Acești preoți nu vreau să vadă, că omul este păcătos și că atârână cu totul de la Dumnezeu în privința răscumpărării, eliberării și a restatornicirii lui la viață. Din experiențele sale și din ale altora știe bine oricine, că omul este imperfect (nedesăvârșit) și este expus la boli, suferințe și moarte. Știe bine oricine, că încă nimănui nu i-a reușit să se ridice la treapta desăvârșirii sau a vieții vecinice. Fiecare om sănătos la minte ar dori să trăiască, și dorește să cunoască adevărul. Nimica nu este adevăr în afară de cuvântul lui Dumnezeu și a ceea ce este în armonie cu Biblia, adevărul lui Dumnezeu. Cu

privire la aceasta a spus Isus: „Cuvântul tău este adevărul.“ (Ioan 17 : 17) Cunoașterea și urmarea adevărului înseamnă cunoașterea căii care duce la viață.

Declarațiile nenumărate profetice, cari vorbesc despre mântuirea omului, cari sunt dovedite prin împlinirea lor, formează o dovadă convingătoare cu privire la aceea, că profetii lui Dumnezeu au vorbit adevărul. Aceste profetii formează baza credinței și îndeamnă pe tot omul sincer, să studieze pe mai departe profetiile. Nu trebuie nimeni să ia în serios învățăturile formulate de oameni, ci cuvântul lui Dumnezeu, adevărul trebuie

studiat cu seriozitate. Dacă ținem sfatul acesta, atunci vom vedea și aceea, că numai Iehova este Dumnezeu adevărat, și omul va fi condus pe calea vieții numai de serviciul marelui Mântuitor, Profet, Preot și Rege. Cu cât mai mult se afundă în studiere cercetătorul sincer, cu atât mai mult i se va deschide comoara științei și înțelepciunii lui Dumnezeu, și se va împărtăși de binecuvântări neamăsurate. Cine este Profetul, Preotul și Regele mare, care va elibera pe oameni din servitute și-i va conduce pe calea vieții? La această întrebare vom răspunde cu ocazia viitoare.

W. T. din 15 Mai 1931.

Fii ascultător și trăește, fii nesupus și mori!

FIECARE ființă inteligentă este răspunzătoare față de Iehova. Dumnezeu în scop bun și iubitor a creat pe *creaturile* sale inteligente, ca să se bucure de viață *veanică* și de binecuvântările în legătură cu ea, cari pot să facă viața fericită — în care se cuprinde și sănătatea desăvârșită, pacea desăvârșită și și fericirea desăvârșită. Înțelepciunea și dreptatea sa legată cu iubirea astfel a aranjat treburile creaturilor sale, că nici-când nu poate fi acuzat marele Creator, că vre-o îngrijire a sa cu privire la binecuvântările lor ar fi nedreaptă sau nepotrivită. A hotărît și aceia, ca să aibă o locuință într'un astfel de mediu, care să fie lipsit de orice turburare, neregulă, răscoală și anarhie. Însă aceste binecuvântări și privilegiul numai sub condiția aceia le-au primit, că vor asculta absolut de ordinele lui Dumnezeu.

Deoarece omul a fost creat de Dumnezeu și s'a îngrijit de toate în interesul binecuvântării și propășirii lor și pe El nu este posibil al acuză să fie nedrept, fără minte sau neîubitor, cu drept a putut pretinde supunere față de legea sa. Ci mai mult a mai avut drept și la aceia, ca să oprească viața și binecuvântările ei dela aceia cari sunt neascultători față de legea sa, cari prin nesupunerea lor ar face în împărăția sa turburare, anarhie și răscoală. Dumnezeu se folosește de acest drept, l'a și folosit deja și l' va folosi totdeauna. Nici un om care se cugetă sănătos nu va încerca să tragă la îndoială acest drept al său. Dacă guvernele omenesci aduc legi și aduc judecată de moarte pentru anumite crime, Dumnezeu cu mult mai mult poate să judece la moarte pe toți aceia, cari strică lumea și cauzează moartea nenumăratelor milioane de oameni. Legea dumnezeiască ce se referă la astfel de răufăcători, se arată lămurit în următoarele cuvinte: „Plata păcatului este moartea!“ (Romani 6 : 23) „Nimicește pe toți cei răi“ — Psalm 145 : 20.

Dumnezeu din acest scop bun a creat pe Adam și Eva; a rânduit pe seama lor o locuință desăvârșită, s'a îngrijit de toate în interesul binelui, fericirii și fazeșurilor lor. le-a comunicat, că în caz că

vor asculta de El, pot să se folosească în vecie de toate aceste bunuri. Pentru ca să le probeze credincioșia și supunerea, și ca să se dovedească demni de binecuvântările și bunurile pregătite pe seama dâșilor, i-a oprit dela un anumit fruct. Această dorință a lui Dumnezeu nu a fost aspră și nici nedreaptă, deoarece fructe de toate felurile și din abundență le-au stat la dispoziție, cari s'au făcut în Eden.

Adam și Eva posedau voința liberă, le stătea deca în drept să aleagă între supunere și viața legată de ea sau nesupunere și moartea legată de ea. Cu ocazia acestei încercări au îngăduit ca egoismul să între în inima lor, din care fapt s'a arătat, că nu au cinstit și prețuit pe Creatorul lor cum se cuvine. Au devenit neascultători, răscultători, anarhiști, deci răufăcători și s'au dovedit nedemni de binecuvântări și har pe mai departe. Dumnezeu folosindu-se de dreptul său i-a pedepsit cu moartea i-a scos afară din locuința lor frumoasă și i-a lăsat singuri să moară. Adam fiind înzestrat cu un organism desăvârșit a putut să lupte 930 de ani cu moartea, după aceia a murit.

Prețul neascultării sale l'a plătit cu ocazia mișcării sale celei din urmă. A pierdut favoarea lui Dumnezeu și locuința sa frumoasă și a murit. Dreptul de viață și puterea de viață ce a avut-o s'au întors la Dumnezeu, care le-a dat iar trupul i s'a desfăcut în elementele pământului. Înțeleptul Solomon așa vorbește despre moarte: „Până nu se întoarce țărâna în pământ, cum a fost și până nu se întoarce duhul la Dumnezeu, care l'a dat. (Eclesiast 12 : 9) Cuvântul „duh“ (suflet) înseamnă puterea de viață și arată principiul de viață care face să trăiască ființa. Aceasta înseamnă că Adam va primi iarăș înapoi privilegiul vieții la un timp, dar numai prin Dumnezeu poate să l' primească, deoarece numai El are drept și putere, ca să l' readucă la viață.

Dumnezeu nu este dator, ca să restatornicească pe Adam la viață și dacă Adam iarăș va învia la viață cândva, aceasta va fi darul lui Dumnezeu. O astfel de restatornicire va exprima iubirea, bu-

ințelegerea și mila lui Dumnezeu și nicidecum nu va însemna o răsplată meritată de Adam.

Omenirea a moștenit osânda lui Adam, fiecare moare asemenea lui Adam și se întoarce în țărână. Și egoismul, fărădelegea și natura de răsculător a lui Adam au moștenit-o toți. În zilele noastre peste tot se poate observa acest spirit de răsculare și anarhie. Omenirea nu numai legile omenești le strică, dar și legile Dumnezeului Iehova. Toți aceia, cari se silesc să facă turburări și răscoale, crime și fărădelegi, aceasta o fac din aplicarea moștenită în urma neascultării lui Adam. Privind lucrul din acest punct de vedere, Adam a fost demn de moarte pentru crima sa.

Iehova Dumnezeu în mila și iubirea sa a hotărât răscumpărarea rasei omenești de sub osânda adamică. Dacă numai simplu ar fi retras dela Adam judecata morții, aceasta ar fi însemnat, că această judecată ar fi adus-o cu nedrept. Însă la caz că o persoană s'ar fi prezentat de bunăvoie ca să ocupe locul lui Adam în moarte, aceasta ar fi pus pe Dumnezeu în starea, ca să elibereze omenirea, fără însă să ridice judecata morții. Cu alte cuvinte în acest caz pedeapsa ar suporta-o o altă persoană. Înțelepciunea și iubirea lui Dumnezeu a găsit deslegare, El a găsit o astfel de persoană voluntară în persoana fiului său. Isus a abzis de măreția ce a avut-o la Părintele său înaintea de creerea lumii; a venit pe pământ s'a născut dintr'o femeie și a crescut până la vârsta bărbătească. La vârsta de 30 ani era un bărbat de egală valoare cu Adam, desăvârșit și neprihănit.

În acest timp s'a prezentat de Mântuitorul omenirii și Iehova l'a primit. Când Isus a murit, Dumnezeu a pus pe El toate păcatele noastre. Isus a gustat moartea din harul lui Dumnezeu pentru toți. Dreptul de înviere pentru toți moartea pe cruce a lui Isus l'a câștigat, precum și ocazia, ca să primească viața vecinică în asemenea împrejurări ca în grădina Edenului: Fii ascultător și trăește, fii nesupus și mori! Această ocazie omenirea va primi-o sub domnia de o mie de ani a lui Christos, care este deja aprape.

Cu privire la credincioșie și supunere și Isus a trebuit să fie pus la probă; El s'a dovedit credincios în toate probele. Supunerea lui desăvârșită i-a asigurat dreptul de înviere, precum și privilegiul, ca să restatornicească rasa lui Adam și să-i împărtășească de ocazia ca să primească viața vecinică pe pământ. Citim despre Isus în Evrei 5 : 8-9: „Măcar că era fiu, a învățat să asculte prin lucrurile pe cari le-a suferit. Și după ce a fost dus la desăvârșire, s'a făcut pentru toți cei ce l'ascultă urzitorul unei mântuiri vecinice.“ Vedem deci că Isus ca să primească viața vecinică a trebuit să dovedească ascultare. Ascultarea sau supunerea nu a fost numai o condiție cuminte ci o condiție plină de dragoste și potrivită.

Dumnezeu a pus și înaintea lui Izrael răsplata vieții, cu condiția că trebuie să fie ascultător și să

implinească legământul ceiace au și promis. Citim în III Moise 18 : 5: „Să păziți legile și poruncile mele; omul care le va împlini, va trăi prin ele.“ Afară de aceasta a mai zis: „Iată pun azi înaintea voastră binecuvântarea și blestemul: binecuvântarea dacă veți asculta de poruncile lui Dumnezeu... blestemul, dacă nu veți asculta de poruncile Domnului, Dumnezeului nostru și dacă vă veți abate dela calea pe care v'o dau în ziua aceasta și vă veți duce după alți Dumnezeii pe cari nu-i cunoașteți.“ (V Moise 11 : 26—28) În V Moise 30 : 19 citim următoarele despre Iehova: „Iau azi cerul și pământul martori împotriva voastră că ți-am pus înaintea viața și moartea, binecuvântarea și blestemul. Alege viața, ca să trăești tu și să-mănța ta.“

Fii lui Izrael au călcat legea lui Dumnezeu, prin urmare nu au primit nici viața promisă de Dumnezeu. S'au întors la închinarea idolilor și au servit pe zeii păgânilor; s'au căsătorit cu femei păgâne și se poate spune că în toate punctele au călcat legea lui Dumnezeu. Din cauza neascultării lor a venit asupra lor *blăstemul* promis. Blăstemul era acela, că vor fi împăstiați printre națiunile păgâne, și vor fi de băjocură și proverb. Însemnarea despre binecuvântare și blestem este scrisă în III Moise 26 capitol. Isaia vorbind despre nesupunerea lui Izrael, așa zice: „Mi-am întins mâinile toată ziua spre un popor răzvrătit, care umblă pe o cale rea, în voia gândurilor lui. Spre un popor care nu înceată să mă mânie în față, aducând jertfe în grădini și arzând tămâie pe cărămizile de pe acoperiș.“ — Isaia 65 : 2, 3.

În capitolul 11 din epistola către Evrei sunt înșirați începând dela Abel până la Ioan Botezătorul astfel de eroi ai credinței, cari au fost credincioși față de Iehova Dumnezeu, s'au bucurat de aprobarea lui și au adormit în credință; totuși este arătat clar, că nu au primit răsplata. Trebuie să aștepte în mormânt, până când Isus Christos, care a murit pentru dânșii va lua la mână puterea sa și va începe domnia; numai după aceia vor primi răsplata promisă. În versul 35 al acestui capitol citim, că au suferit mari suferințe, numai ca să primească o înviere mai bună. Isus nu peste mult va scoate din morminte pe acești eroi ai credinței, ca pe niște oameni desăvârșiți, ca sub domnia de o mie de ani a lui Christos să fie domnitori peste întreg pământul.

După ce ei revin în urma învierii mai bune, și cealaltă parte a omenirii va fi readusă din morminte la viață, și în acești o mie de ani vor cunoaște adevărul și vor fi scoși din păcat și starea decăzută; atunci se va cere dela dânșii să împlinească legile de atunci ale lui Dumnezeu. Dacă cu ocazia încercării lor în acest timp vor dovedi credincioșie, se vor împărtăși pe pământ de o binecuvântare legată cu pace, sănătate, prosperitate, și fericire. Cei ce vor fi neascultători în timpul acestei încercări, și vor dovedi o purtare anarhistă, egoistă, răsculătoare, vor fi stărpiți prin moartea

două. Citim în Isaia 1 : 19: „De veți asculta, veți mânca cele mai bune roade ale țării.“

Scriptura ne arată, că Iehova a oferit pentru 144 000 oameni viața spirituală. Isus a arătat acest fapt lămurit la întâia lui venire și aceasta este valabilă asupra tuturor acelor, cari îl urmează cu credincioșie pe calea jertfirei și suferinței pe urmele pașilor săi. Regula dumnezeiască spune, că așa dupăcum Isus, și ei prin suferințe trebuie să învețe ascultarea. Răsplata promisă pe baza supunerii până la moarte, este împărțasirea în învierea întâie, adeca asemănarea cu Isus Christos, ca să domească împreună cu El o mie de ani. (Apocalips 20 : 6; I Ioan 3 : 2) Vorbind către acești a zis Isus: „Deaceia vă pregătesc împărăția, dupăcum Tatăl meu mi-a pregătit-o mie, ca să mâncați și să beți la masa mea în împărăția mea, și să ședeți pe scaune de domnie ca să judecați pe cele douăsprezece seminții ale lui Izrael.“ (Luca 22 : 29—30) Aceia cari primesc această răsplată, se vor împărtași din mila dumnezeiască, care e mai presus de orice înțelegere și de orice putere.

Această răsplată este numai la un număr mărginit, pentru 144 000 oameni, și aceasta constituie răsplata ascultării și supunerii. Întrebăm: Ce înseamnă deci ascultare de evanghelia Domnului Isus Christos? Răspunsul este, că trebuie să dăm ascultare poruncilor lui Isus, așa dupăcum

acele sunt depuse în cuvintele adevărului. Ce sunt aceste porunci? Răspunsul este, că mai întâi trebuie studiată Scriptura, dupăcum a poruncit aceasta Isus, ca să cunoască voia lui. În al doilea rând dupăce am cunoscut voia Domnului, aceasta s'o comunicăm și altora. Aceasta înseamnă, că trebuie să vestim și altora evanghelia, pe care am cunoscut-o. Trebuie să vorbim despre privilegiul vieții spirituale, la care ne-a chemat Dumnezeu.

Predicarea evangheliei înseamnă, ceiace Isus a arătat prin următoarele cuvinte: „Faceți să lucească lumina voastră“, aceasta o exprimă și apostolul: „Vestește cuvântul în timp prielnic cât și în timp neprielnic.“ Aceasta tot astfel a înțeles-o și Isus când a zis, ca să nu ascundem lumina sub obroc. În veacul nostru s'a lătit obiceiul, că vestirea evangheliei au incredințat-o numai exclusiv preoților; cine însă face așa și dupăce a cunoscut adevărul, acela este neascultător sau nesupus. Domnul nu ne-a poruncit, ca să întocmim pe cineva pentru bani, ca să vestească evanghelia în locul nostru. Scriptura declară cu hotărâre, că acela, care „nu se supune evangheliei Domnului Isus Christos“, acela va fi nimic în moartea a doua. În II Tesal. 1 : 8, 9 citim, că cei răi „vor avea ca pedeapsă o pierzare vecinică departe de fața Domnului și de arătarea slăvită a puterii lui.“

W. T. din 1 Iuni 1930.

Scrisori interesante

Și puțini harnici pot să facă mult.

Iubiți frați!

Săptămâna de servicii pe seama noastră a fost săptămâna de bucurii! Poate că noi suntem adunarea cea mai mică și mai neînsemnată, dar bucuria Domnului este mare și la noi. În săptămâna aceasta de servicii am hotărît, ca să ajungem mai mare rezultat ca până acuma, și pentru aceasta și surorile noastre au încercat să scuture sulțile și nu cu rezultat rău.

Astfel cu ajutorul Domnului am plasat 82 cărți legate și 351 broșuri. Babilonienii au fost foarte mirați, când au trebuit să vadă, că lăcustele lui Iehova nu au șovăit, pânăce nu au ajuns și până la casa ultimă, lucrând tot terenul.

Știm că rezultatul nostru în comparație cu al altor adunări este o nimica neînsemnată, dar suntem încă numai în stadiul începutului, și cu ajutorul lui Dumnezeu voim să continuăm lucrul bun început. Dorim binecuvântarea lui Dumnezeu pentru întreagă rămășița, ca lucrul acesta să fie îndeplinit cu credincioșie și repede.

Salutări cordiale,

adunarea din D. W. F.

Vestiți în toate limbile!

Iubiți frați în Christos!

Salutări cordiale și pace vouă!

Înainte cu vr'o trei săptămâni am găsit într'un loc trei băraci părăsite, în care locuiau niște zileri săraci poloni. Aceștia au avut mare bucurie când au văzut cărțile. Am lăsat la dânșii trei cărți mari și patru broșuri și le-am atras atenția asupra faptului, că cărțile acestea le pot procura și în limba lor.

Ieri când era pe afară viscol mare de zăpadă, și ne-am folosit de tren, am luat în mână câte o carte și am început să citim pentru noi.

Un domn s'a urcat chiar în compartimentul nostru. Ne-a vorbit și cu bucurie ne-a povestit că și-a procurat o serie întreagă de cărți în limba polonă. După aceea s'a descoperit că era unul dintre muncitorii poloni, pe cari i-am fost vizitat.

Încă multe experiențe de acest fel am putea să înșirăm; în fiecare zi avem parte de noi bucurii. Mulțumim Domnului, că putem să fim uneltele sale.

Ai voștri frați în Christos:

R.F. și A. L.